

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 1. De iniuriâ quæ solis verbis infertur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

CAPVT I.

*Iniuriarum tolerantia, eximius
actus Fortitudinis.*

PRimo libro explicui ea fere
mala, quæ nobis vitio vnus
culpæ natura imposuit, duraque
nimium necessitas: hoc autem e-
ducam ea tela, quæ aduersa homi-
num vis, ac malevolentia in nos
euibrat, ijsque vel excipiendis, vel
etiam retundendis opponam scu-
tum Christianæ fortitudinis, eo v-
teris beneuole Lector.

§. I.

De iniuriâ quæ solis verbis infertur.

EA cuiusquam fortasse leuior vi-
debitur, qui verba tantum
ponderabit, & sonum, quo inanes,
& innoxia vapulant auræ: non est
tamen

tamē ex vero leuis, quæ voce etiam
solâ ad aures iniuria appellit.

Testis erit Bernardus grauis mo-
rum censor, & huiusce disceptatio-
nis arbiter: censet ille ingentem ef-
se linguæ aculeum, lanceâ, clauo-
que duriolem, illum in scriptis lo-
quentem audiamus.

Leuis, inquit, res sermo, quia leui-
ter volat, sed grauiter vulnerat: le-
uiter trãsit, sed grauiter vrit: leui-
ter penetrat animum, sed non leui-
ter exit: profertur leuiter, sed non
leuiter reuocatur: facillè volat, at-
que ideo violat caritatem; facillè
lingua labitur, nec minus facillè illa-
bitur cordi; & ei mirum quam im-
mane vulnus infligit; vulnus certè
quod grauius eo sit, quod à vi, ma-
nuque violentâ passus fueris.

Appello ad ipsa Iobi tempora,
in-

Serm.
de 3.
custod.

infirmamque patientiam, quæ fortunis orba, & prolibus, quæ toto corpore faucia vocem tenuit, altoque silentio dolorem compressit: sed à linguæ iaculo sese continere non potuit, quin erumperet, & iniustas querelas, gemitusque elaboraretur: nimirum fortiora linguæ iacula, quam ferri: ab illis impetitus ita gemit mortalium omnium patientissimus.

*Job. c. 19.
v. 2.* *Vsquequo affligitis animam meam,
& atteritis me sermonibus? in ædium ruinam erectus stetit Iobi animus, è charissimorum pignorum strage, ac tumulto superior euasit, à corporis vniuersi laniam quati potuit, non concuti, nedum atteri: at quod mireris, atteritur sermonibus: tanta vis est in linguam, tanta in maledico dente acies, quæ hominem*

nem ipso ferro teri nescium, atterat ipsa, penitusque consumat.

Ita ut, inquit Origenes in illa Iobi verba, *Sæpenumero qui corporis cruciamenta toleravit, non passus est verba*; cui consentit D. Ambrosius, ubi de Iobo quæstio incidit: *Amiserat, inquit, Iob omnia sua: patiebatur vulnera caro eius: manebat ut tentationes verborum vinceret: nihil enim sic penetrat animam, sicut sermo fucatus, nihil iterum sic mordet, ut durior sermo, multi cum vicerunt adhibita tormenta, sermonum duritiem non sustinuerunt.* Hactenus ore ambrosio magnus Præsul, cuius ea verba multum habet momenti, ac ponderis. *Manebat Iobus, ut tentationes verborum vinceret: si crudelem corporis carnificinam, si fluen-*

Lib. 2.
de In-
corp. in
Iob c. 3.

O. . . . . tem

tem vndique faniem, si hiantia vulnera spectasses: non hominem, aut è viuis vnum aliquem credidisses, sed exutam suâ pelle feram, sed spirans cadauer credidisses, è quo veluti è malo, indignoq; tanta mente hospitio erupisset, euolassetque anima, nisi etiam tum in eâ statione morari debuisset, vt quæ cœtera vicerat, etiam verborum tentationes vinceret, tanquam extrema hostis tela, contra quæ opus ingenti robore, neruoque arduæ mentis; quam explicabis tum opportunâ, mollique responsione, tum verò vel maximè silentio.

Si ei, qui tibi verbis insultat improbè, tu verbulo feceris satis; dabis insigne patientiæ documentum, maius quandoq; quam si profundo silentio conceptos animo motus oppresseris.

Ita quondam Seruator optimus, militi sibi obijcienti insulsum illud, & immane, *sic respondes Pontifici?* utq; linguæ consentiret manus, alapam per summum nefas, impingenti adiecit illud: *si malè locutus sum, testimonium perhibe de malo; si autem bene, quid me cædis?* Ioãnis 13. v. 23.

Exemplo fuit illud, ac documento; quo monentur posterius; verbis quandoque verba reddere, illatam iniuriam blandè diluere, & quasi è sinu mentis, ore diducto emittere.

Mortales inter, quibus in vindictam prona mens, & præceps manus, silentio sæpe nutritur ira, diuq; clausa magis efferuescit: ideoque suadendum plerisque ut per amantia verba, mitesque querelas elabifiniant, atque evanescere.

O 2

Id

Id si fecisset olim Absalom, in fratricidium aliquando non erupisset. Is acceptâ insigni iniuriâ à fratre suo Ammon, totû biennium

2 Reg.
8.3. v.12.

tacuit: & vt Scriptura notat. *Nec locutus est ad illum bonû, nec malum.*

Silentium illud adeo diuturnum patientiæ ascribi non debuit, sed impatienti iræ, odioque quod assurgebat magis, quo diutius premebatur: & verò ita tandem assurrexit, vt in fratris cædem euaserit.

Non sic ex rationis lege, Christi que placito, tacere iubemur, vt silentium sit potius tacita quædam vindictæ meditatio, quam iniuriæ remissio: ad hanc etiam spectant mollia, & amica verba; quibus etiam suis in parabolis vsus olim Seruator, *aduersus quem loquebantur, ve-*
(vt legit Euthymius) *nugabantur,*

Pf. 68.
v. 13.

qui sedebant in portâ, hoc est Iudices, qui in portis urbium iudicia exercebant; quos etsi instruat, carpatque suis in parabolis, amicâ tamen semper voce compellat.

Sic ad eum, qui nudus à veste caritatis nuptiarum locum ingressus fuerat, ait, *amice quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* Math. c. 20. v. 12.

Amicum appellat, ab invidiâ, ab immani scelere & sibi, & Deo Patri inimicum: imò non amicum tantum, sed & indulgentiori voce: filium, aut filiam: ita enim ad peccatores Deus ore Sapientis.

Sicut lilium inter spinas: ita amica mea inter filias. Cant. c. 2. v. 2. hoc est interpretum iudicio: sicut lilium inter spinas, sic iustus inter peccatores: prodigio sane diuini amoris, ac patientiæ,

O 3   tientiæ,

tientia, quæ iustos amicos: peccatores etiam filias amantiori nomine cōpellat, vt quod sentire, quod loqui debemus, & verbo doceret, & exemplo.

Et hoc primum esto remedium aduersus insolentem linguam, eiusq; iacula, addo & alterum, quod in secretâ silentij lege positum, & eximia cuiusdam patientia est argumentum; quod vel ab ipso summo Numine petendum; eius calamo, voceq; ita quondam *Isaias. Tacui semper, filii, & patienti fui.*

e. 42.
v. 14.

Pusilli mortales hoc orbe luteo sparsi, capita sæpius erigunt, cæli insultant; & impudenti ore, blasphemâq; linguâ & superos omnes, & Deum ipsum laceffunt: tacet tamen ille, & profundo silen-

tio, illatas Majestati suæ iniurias
inuoluit: & hoc vno vel maximè
humanâ maiorem patientiam o-
stendit.

A Deo secundus generis nostri
Seruator, & hic vt Prophetæ verbis
vtar. *Cum malediceretur non male-* 1. P. c. 2.
dicebat; cum pateretur, non commi- v. 23.
nabatur.

Impia, excors Iudeorum turba;
maledicâ voce Christum impete-
bat, & immanis Gentilium cohors,
in corpus innoxium crebro verbe-
re sæuiebat: manabat vndique per
vulnera sanguis, & à capite ad cal-
cem nil nisi vulnus erat: quid in-
ter tot supplicia, crudelemque la-
nienam Deus homo? Isaia vatici-
nio paucis excipe: sic ille ore præ-
sago iam inde à primis sæculis.

Quasi agnus coram tondente se c. 53. v. 7.

obmutescet, & non aperiet os suum.

Quod de eo verbis expresserat
Propheta, hoc deinde re etiam ipsa
reddidit, qua in vitâ, qua in morte.
In illâ quidem, cum sæpius impor-
tunè argueretur à Iudæis: *relictis*

Math. 21

illis abibat in silentio; quia vt discretè notat author operis imperfecti.

Hō. 28.

Malum hominem melius locum dando potest aliquis vincere, quam respondendo; quia malitia nō instruitur sermonibus, sed excitatur. Et ideo Dominus recedendo compescere studuit, quos respondendo non compescuit. Et hæc patientiæ exempla totius vitæ series exhibuit, maiora mors ipsa, quæ virtutum, æuique scenam clausit: in eâ stetit tanquam

Pj. 37.

surdus ad audiendas iniurias; tanquam mutus ad recipiendas.

Atrox illa fuit contumelia, quæ

ci

ei quondam in Herodis oculis illata, ad eam tamē ne verbo, ut maximē poterat, respondit. Quia ut doctē notat Tertullianus. *Saginari* Lib. de Patien-
tia c. 3. *voluptate patientie discessurus volebat*: erat enim uero post diem abiturus è vitâ, in quâ quantum licuerat, se ipse patiendi ardore refecerat atque recrearat: at eodem in extremo vitæ limine, mortisquē articulo *saginari volebat*, vel ipsâ *voluptate patientie*, à quâ etiam triumphum retulit, de quo Ambrosiana eloquentia.

Christus calumniis impetitus silentium detulit triumphale: hoc si Serm. 17.
in ps. 118. ames, & ambias, eandem etiam tibi silentij legem impone: Christum imitare, & eum, qui ex vero iustus est; de quo etiam Ambrosius.

O s

Iustus

In ps. 37. Iustus accusatus tacet, læsus remittit, dissimulat læcessitus: quia ut ille ipse melleus Doctor: bonum est ferre conuitium, & conuitium non referre.

---

§. 2.

De iniuriâ quæ fortunæ bona dissipat, atque euertit.

Fortuna quibusdam mortalibus est mater, alijs nouerca: illis plenâ manu fundit opes, & auro gazas opplet: his concessa bona eripit, & ab amplissimis facultatibus ad extremas paupertatis sordes abijcit, quod quandoque casu, quandoque etiam hominum maleuolentiâ solet euenire. Ius illa violat, quod alicui in fortunæ bona competit: dum vel ea clanculum, furto surripit, vel apertâ vi, ac rapi-